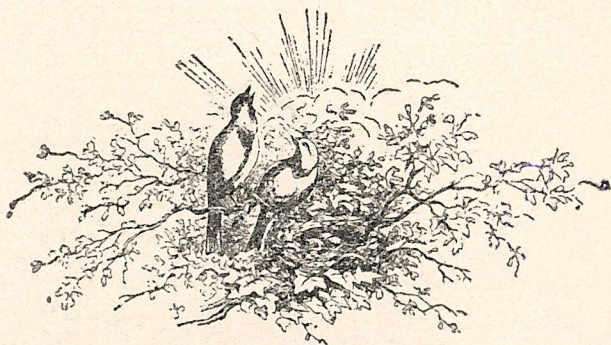

Лекиятъ вѣтрецъ залюлъ клонитѣ на дърветата, приведоха се тѣ единъ къмъ другъ, и се чу шепота на листата:

— Сега е пролѣтъ! Нѣма вече студове, нѣма снѣгове! Ще ни разхладява само утренната роса и вмѣсто зимни вихри, тихъ вѣтрецъ ще ни люлъе.

— Наврѣдъ изъ земята малки зрънца се готвятъ да изникнатъ. Младитѣ фиданки разтварятъ пжпки. Ще се покрие всичко съ

Славейчета.

цвѣтове, и слѣдъ тѣхъ сочни плодове ще нависнатъ на всѣко дръвце, златни класове ще се залюшкатъ и цѣлата земя, оградена отъ своитѣ рожби, ще почива прѣзъ жаркитѣ лѣтни дни.

— Хората, като мравки, ще се разтичатъ по работа, тѣмъ не ще дотегне лѣтния жаръ, защото сладки надежди ще ги крѣпятъ въ този непоносимъ трудъ. И тогава тѣ ще позабравятъ теглата си. Ще настанатъ дни на обща радостъ, дни, прѣзъ които бѣднякътъ